

Arrest

nr. 270 936 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juli 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 9 december 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...]

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.07.2021 werd ingediend door:

Naam: E. K. (..)

Voornaam: B. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 10.10.1973

Geboorteplaats: Beni Oulichek

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.07.2021 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde E. M. B. S. (..), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxxxxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.01.2019 te Antwerpen
- 'historiek van samenwoning' dd. 23.05.2019, afgeleverd door het gemeentebestuur van Salt (Spanje), waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 01.10.2007 - 20.01.2010 beiden woonachtig waren op het adres (..): echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat deze gegevens wat betreft betrokkene niet (volledig) worden ondersteund door de gegevens van het administratieve dossier. Immers, uit deze gegevens blijkt dat betrokkene eind december 2008 werd aangetroffen in België en op dat ogenblik verklaarde in ons land woonachtig te zijn; op 04.03.2009 diende hij een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat deze aangehaalde gezamenlijke vestiging onvoldoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Dit is, gelet op het geheel van de gekende gegevens, niet het geval. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat.

- verklaring waarin de referentiepersoon verklaart dat hij betrokkene ten laste neemt, en dit zowel in Marokko, Spanje als België: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen enkel document ter afdoende staving van de inhoud van dit attest werd voorgelegd, kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- blanco strafregister in België; attest van inburgering; documenten met betrekking tot in België gevolgde lessen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie. Deze documenten hebben betrekking op de situatie in België en zeggen helemaal niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag.

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode februari 2021 - april 2021. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat deze loonfiches voor de referentiepersoon nog steeds een werk- én woonadres vermelden in Frankfurt-am-Main in Duitsland, op ruim 400 km van Antwerpen. Betrokkene legt eveneens een arbeidscontract dd. 04.10.2021 voor van een werkgever in België. Echter uit controle in Dolsis op 09.12.2021 blijkt niet dat de referentiepersoon ooit in België officieel tewerkgesteld is geweest.

- verklaring van lidmaatschap CM op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 09.08.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkenes aanvraag machtiging verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werd op 16.07.2012 na onderzoek ongegrond verklaard.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.02.2020 en van 07.08.2020 die hem op 11.02.2020 en op 11.08.2020 werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de Stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 09.08.2019 en op 02.04.2020, werden geweigerd op 03.02.2020 en op 07.08.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 24.07.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit eerdere beslissingen inzake zijn aanvragen, dat zijn derde aanvraag geen kans maakte temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"Schending van art. 47/1, 2°, artikel 47/3 § 2 en artikel 62 § 2 van de Vreemdelingenwet.
Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 8 EVRM.
Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.*

De bestreden beslissing weigert het verblijf op basis van artikel 47/1, 2° vreemdelingenwet.

Als concrete motieven worden gegeven:

-dat verzoeker niet afdoende zou aantonen dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon;

-dat verzoeker niet afdoende zou aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentie persoon, en zo dit wel zou aangetoond zijn dat hij niet zou aantonen dat hij onvermogen was in het land van herkomst; dat het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond.

Eerste onderdeel,

Om toepassing te maken van artikel 47/1, 2° vreemdelingenwet volstaat conform artikel 47/3 § 2 het bewijs van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Dit moet aangetoond worden met documenten uit het land van herkomst of origine.

Wat betreft het deel uitmaken van het gezin beperkt de motivering van de beslissing zich tot het feit dat dit niet afdoende uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt en dat het domiciliëring op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan die vaststellingen.

Deze motivering is niet afdoende. Het is een loutere algemene bewering zonder aan te duiden waarom de diverse voorgebrachte documenten op dit punt niet afdoende zijn. De afwijzing vereist een precieze motivering; algemene motieven voldoen daar niet aan.

Wanneer de documenten dan overschouwd worden (is niet de motivering van de afwijzing op zich) wordt dan gesteld dat de samenwoning in feite wel wordt aangetoond, maar dat het moet gaan om een gezamenlijke vestiging die 'direct voorafgaat' aan de aanvraag.

Deze voorwaarde staat nergens in de wet en evenmin in de richtlijn 2004/38/EG en is ook niet de bedoeling van die richtlijn. De beslissing voegt een voorwaarde toe aan de wet (en de Richtlijn) die er

niet in staat. De beslissing is overigens in strijd met de bedoeling van de Richtlijn. De Richtlijn heeft nergens op het oog de gezinshereniging te beperken tot gezinsleden die 'direct voorafgaand' samenwonen en die dus 'mee verhuizen naar de nieuwe lidstaat'. De Richtlijn heeft nergens die tijdsduurbepanking opgelegd en heeft de toepassing van de Richtlijn hiertoe niet beperkt. De Richtlijn impliceert ook de mogelijkheid tot gezinsherenigingen die zich na een zekere termijn van verhuis van de referentiepersoon naar de nieuwe lidstaat voordoen.

Tweede onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt heeft verzoeker wel afdoende documenten voorgebracht die aantonen dat hij gezin vormde met de referentiepersoon.

Verzoeker heeft een historiek van samenwoning dd. 23.5.2019 van het gemeentebestuur van Salt (Spanje) voorgebracht waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon in de periode 1.10.2007 tot 20.1.2010 beiden woonachtig waren (...). Dit document volstaat om de samenwoning de staven.

Spanje betreft het land van herkomst.

Er kunnen geen andere voorwaarden gesteld worden zoals 'direct voorafgaand' (zie hoger) of 'onvoldoende recent'. Deze vereisten vinden geen steun in de wet.

De in het middel vermelde wetsbepalingen zijn geschonden."

2.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Hierbij worden tevens de stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken. Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft omtrent het deel uitmaken van het gezin kan zij geenszins gevolgd worden. Immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, gaat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk in op de door haar voorgelegde documenten en wordt als volgt gemotiveerd wat betreft de stukken die moeten aantonen dat verzoekende partij reeds in Spanje deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon:

"'historiek van samenwoning' dd. 23.05.2019, afgeleverd door het gemeentebestuur van Salt (Spanje), waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 01.10.2007 - 20.01.2010 beiden woonachtig waren op het adres (...): echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat deze gegevens wat betreft betrokkene niet (volledig) worden ondersteund door de gegevens van het administratieve dossier. Immers, uit deze gegevens blijkt dat betrokkene eind december 2008 werd aangetroffen in België en op dat ogenblik verklaarde in ons land woonachtig te zijn; op 04.03.2009 diende hij een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat deze aangehaalde gezamenlijke vestiging onvoldoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Dit is, gelet op het geheel van de gekende gegevens, niet het geval. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat."

De verwerende partij beperkt zich aldus niet tot de motivering dat "niet afdoende uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt" dat verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Spanje of dat de "domiciliëring op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan die vaststellingen."

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de

Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*.

2.8. Verzoekende partij betwist dat zij niet afdoende zou hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden tot gezinshereniging. Zij betoogt vooreerst dat uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Spanje. Zij verwijst naar de door haar voorgelegde Spaanse historiek van samenwoning en stelt dat de wet noch de richtlijn 2004/38 de voorwaarde stelt dat de samenwoning direct moet voorafgaan aan de aanvraag.

2.9. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“historiek van samenwoning’ dd. 23.05.2019, afgeleverd door het gemeentebestuur van Salt (Spanje), waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 01.10.2007 - 20.01.2010 beiden woonachtig waren op het adres (...): echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat deze gegevens wat betreft betrokkene niet (volledig) worden ondersteund door de gegevens van het administratieve dossier. Immers, uit deze gegevens blijkt dat betrokkene eind december 2008 werd aangetroffen in België en op dat ogenblik verklaarde in ons land woonachtig te zijn; op 04.03.2009 diende hij een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat deze aangehaalde gezamenlijke vestiging onvoldoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Dit is, gelet op het geheel van de gekende gegevens, niet het geval. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij met haar kritiek volledig voorbijgaat aan de eerste overweging van de verwerende partij aangaande de voorgelegde historiek van samenwoning in Spanje. Verzoekende partij betwist immers niet dat de voorgelegde historiek niet (volledig) ondersteund wordt door de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat zij eind december 2008 in België werd aangetroffen en zij verklaarde in België te wonen en zij daarenboven op 4 maart 2009 nog een verblijfsaanvraag in België indiende. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de voorgelegde historiek afdoende bewijs vormt dat zij van 1 oktober 2007 tot 20 januari 2010 effectief in Spanje bij de referentiepersoon woonde. Meer nog, verzoekende partij stelt zelf in haar verzoekschrift dat zij al *“ongeveer 20 jaar in België”* verblijft, hetgeen verder de attestering dat zij in de periode oktober 2007 tot 20 januari 2010 in Spanje verbleef met de referentiepersoon ondermijnt.

Daarenboven, zelfs indien moet worden aangenomen dat verzoekende partij wel degelijk bij de referentiepersoon in Spanje verbleef in de geattesteerde periode, quod non, heeft de verwerende partij er – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – niet in tegenspraak met de regelgeving op gewezen dat de aangehaalde gezamenlijke vestiging onvoldoende recent is.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38 tot doel heeft *“de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”* waarbij het gastland bij de beoordeling van de aanvraag van een ander familielid *“rekening houdt met relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”* Uit artikel 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 blijkt immers: *“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”*

De voorwaarde van het *“deel uitmaken van het gezin van de burger”* moet in het licht van artikel 8 van het EVRM geïnterpreteerd worden (zie ook conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, overwegingen 36, 37, 70 e.v.).

In casu blijkt slechts dat de referentiepersoon (zijnde de schoonbroer van verzoekende partij) en de verzoekende partij meer dan elf jaar geleden op eenzelfde adres stonden ingeschreven in Spanje. Voor zover er aldus sprake was van een gezamenlijke vestiging in Spanje, heeft deze meer dan elf jaar geleden een einde gekend. De Raad acht het in die omstandigheden geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Zoals de advocaat-generaal Y. Bot in zijn conclusie stelde, moet worden nagegaan of de weigering van de verblijfsvergunning een aantasting inhoudt van het recht op gezinsleven van de referentiepersoon (overweging 78). Met de feitelijke gegevens die voorliggen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij nog deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon nu de gezamenlijke vestiging in Spanje al meer dan elf jaar geleden een einde nam en dat – door de aanvraag te weigeren – het recht op gezinsleven van de referentiepersoon wordt geschonden.

Het betoog van verzoekende partij dat artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet noch de richtlijn 2004/38 een tijdsvoorwaarde inhoudt, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet is bovendien duidelijk en voorziet in een recht op verblijf voor familieleden die *“deel uitmaken”* (tegenwoordige tijd) van het gezin van de burger van de Unie. Het betreft dus geen familieleden die in het verleden ooit eens deel hebben uitgemaakt van het gezin van een burger van de Unie.

De Raad benadrukt verder dat de verwerende partij nergens betwist dat verzoekende partij het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag aan te tonen met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het staat verwerende partij nog steeds vrij deze bewijsstukken te beoordelen.

In casu acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij overgemaakte stukken niet aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in Spanje.

2.10. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij de motivering aangaande het *‘ten laste’* zijn niet betwist.

2.11. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.12. Het eerste middel is ongegrond.

2.13. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 7, artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Aan verzoeker wordt een bevel gegeven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Eerste onderdeel.

Het bevel steunt op artikel 7, eerste alinea, 2° Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat een bevel 'kan' gegeven worden wanneer betrokkene langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat die termijn niet overschreden is.

De toepassing van artikel 6 is niet onderzocht.

De beslissing stelt dat 'het legaal verblijf verstreken is'. Er wordt (terecht) van uit gegaan tot verzoeker dus een legaal verblijf had.

Er is in de bestreden beslissing geen specifiek motief met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste alinea, 2°. Er is geen motivering in verband met de reden waarom van de mogelijkheid (geen verplichting) tot het geven van een bevel gebruik is gemaakt, noch is er een motivering met betrekking het al of niet van toepassing zijn van artikel 6.

De motivering in de beslissing over deze rechtsgrond gaat niet over die rechtsgrond maar louter over artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Maar dit is inzake de specifieke toepassing van artikel 7 niet terzake.

Artikel 74/13 dient steeds onderzocht te worden bij een verwijderingsmaatregel, maar is geen motivering waarom het bevel getroffen wordt. Artikel 74/13 gaat enkel over omstandigheden die bij elke verwijderingsmaatregel moeten onderzocht worden; maar die omstandigheden vormen niet de grondslag voor toepassing op zich van artikel 7.

Tweede onderdeel,

De beslissing stelt dat verzoeker het grondgebied onmiddellijk moet verlaten.

De rechtsgrond voor die beslissing is artikel 74/14 §3, 1° met name dat van de termijn van dertig dagen kan afgeweken worden als er een risico op onderduiken is.

1.

In de beslissing wordt dan in dat kader verwezen naar 4° en 6° zonder aanduiding van een wetsartikel. Het gaat om een schending van de formele motiveringsverplichting. Het is niet aan verzoeker of uw Raad om uit te maken dat mogelijk artikel 1 §2, 4° en 6° van de vreemdelingenwet is bedoeld. Het is de beslissing zelf die op dit punt de juiste wettelijke grondslag moet aangeven.

Om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

Voor zover de beslissing om het vermelde onder punt 1 niet zou vernietigd worden wordt gesteld dat de motiveringen met betrekking tot 4° en 6° niet opgaan.

2.1.

In 4° wordt gesteld dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Er wordt dan verwezen naar de niet uitgevoerde bevelen van 3.2.2020 en 7.8.2020.

Dit motief gaat niet op. Deze bevelen zijn vervallen op datum van de hier bestreden beslissing en kunnen geen grond vormen voor de motivering.

Verzoeker verwijst in dit verband naar onderstaande gevestigde rechtspraak.

Raad van State, arrest nr. 235.046 van 14 juni 2016, Belgische Staat t. XXX:

8. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard en dientengevolge een attest van immatriculatie aan de betrokkene wordt gegeven, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. In het bestreden arrest is derhalve op wettige wijze geoordeeld dat “het toekennen van dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, [...] haaks [staat] op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en [...] dan ook niet anders [kan] geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken”. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, raakt een attest van immatriculatie dus niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf. Net omdat te dezen sprake is van een (tijdelijk en precair) verblijfsrecht, zijn de artikelen 7 en 9ter van de vreemdelingenwet niet geschonden met het bestreden arrest. In dit arrest wordt trouwens

gewezen op de mogelijkheid om achteraf, dit wil zeggen na de gebeurlijke verwerping ten gronde van de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

9. Uit de behandeling van het eerste middel onderdeel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2013 vermocht vast te stellen en dit ingevolge de afgifte van het attest van immatriculatie aan de huidige verweerders op 5 juni 2013.

In het bestreden arrest wordt, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, niet gesteld dat de verzoekende partij geen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten kan nemen, voorafgaandelijk aan de afgifte van een attest van immatriculatie. Er wordt enkel gesteld dat de afgifte van dergelijk attest de intrekking van een bestaand bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Arrest RvV nr. 132 003 van 23 oktober 2014 inzake XX t. Belgische Staat (eigen onderlijning):

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de hoorplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt: Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: ...

In de motivering van de bestreden beslissingen staat wat volgt:

“niet aan de terugkeerverplichting (werd) voldaan: aan betrokkene werd een bevel het grondgebied opgelegd d.d. 18.04.2013 (30 dagen) - aan hem betekend d.d. 16.05.2013.

Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied (...)”

Uit voormelde motivering blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat zij een inreisverbod moet opleggen omdat er geen uitvoering werd gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

Dienaangaande stellen de verzoekende partijen dat zij er niet toe gehouden waren om uitvoering te geven aan het bevel van 18 april 2013 daar zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van hun medische regularisatieaanvraag van 17 mei 2013.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partijen op 18 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, welke hen op 16 mei 2013 werd betekend. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partijen. Niettemin blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen, zoals zij aangeven, op 17 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat zij ingevolge deze aanvraag, welke ontvankelijk werd verklaard op 5 juni 2013, in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

Het toekennen van dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken (naar analogie RvS nr. 10 529 van 28 mei 2014). De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat een precair verblijf niet tot gevolg heeft dat een eerder genomen verwijderingsmaatregel uit het rechtsverkeer zou verdwijnen en bij het verstrijken van het attest van immatriculatie opnieuw uitvoerbaar zou worden. Eens een verblijfsrecht toegekend, al dan niet precair, is de verwijderingsmaatregel uit de rechtsorde verdwenen. Het staat de verwerende partij vrij om nadat zij heeft vastgesteld dat de redenen voor het toekennen van het precair verblijf verdwenen zijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Evenwel kunnen de verzoekende partijen in casu worden gevolgd waar zij stellen dat de verwerende partij onterecht een inreisverbod genomen heeft door te stellen dat zij geen uitvoering hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De beslissing schendt op die wijze de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en de bepalingen van artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet.

2.2.

In ‘6°’ wordt gesteld dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Opnieuw wordt hierbij als motief de aanvragen van 9.8.2019 en 2.4.2020 en de bevelen en weigeringen van 3.2.2020 en 7.8.2020 aangehaald.

Zoals hoger gesteld kunnen die bevelen niet aangewend worden daar zij vervallen zijn.

Het motief faalt ook in die zin dat gesteld wordt dat verzoeker ‘vlak na elkaar’ een aanvraag gezinshereniging indiene en bij de derde aanvraag ‘wist dat hij geen kans meer maakte’.

Tussen de eerste en tweede aanvraag liggen twee maanden (3.2.2020 - 2.4.2020); tussen de tweede en de derde aanvraag ligt bijna één jaar (7.8.2020 - 27.7.2021). Het motief vlak na elkaar of ‘onmiddellijk’ (zoals artikel ‘6°’ stelt) gaat dus niet op.

Ook het motief dat verzoeker wist dat hij geen kans maakt gaat niet op. Het is niet aan verwerende partij om aan verzoeker kennis toe te bedelen waarvoor geen enkele objectieve grondslag bestaat. Verzoeker 'wist' dat niet en was in de overtuiging dat hij een effectieve 'kans' maakte op de aanvraag. Maar los daarvan kan een dergelijk intentioneel element in hoofde van een betrokkene op zich nooit als een afdoende motief weerhouden worden."

2.14. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat zij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Zo wordt in het bestreden bevel verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet dat stelt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Het betoog van verzoekende partij waar zij stelt dat de verwerende partij een bevel "kan" afgeven wanneer een vreemdeling zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt en aldus moet worden gemotiveerd waarom de verwerende partij ervoor kiest om in casu een bevel op die grond af te leveren, faalt naar recht. Immers blijkt uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk dat in het geval van 2° de minister of zijn gemachtigde in principe een bevel "moet" afleveren.

Verder betwist de verzoekende partij niet dat haar legaal verblijf verstreken is, minstens toont zij het tegendeel niet aan. De Raad wijst er daarbij op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht geenszins inhoudt dat de verwerende partij gehouden is om de motieven van de motieven te geven. Haar betoog voorts als zou dit motief inhouden dat zij legaal verblijf had en zij lijkt te menen dat zij dit had tot op het moment van de afgifte van het bestreden bevel, gaat volledig voorbij aan de rechtsgrond dat zij "langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd" (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij die zelf betoogt al jaren in België te verblijven maakt niet aannemelijk dat haar legaal verblijf al niet geruime tijd verstreken is.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de formele motiveringsplicht geschonden is omdat wat betreft de motivering dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan er verwezen wordt naar "4°" en "6°" zonder aanduiding van een wetsartikel kan zij evenmin worden gevolgd. De reden waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven is te vinden in artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet dat luidt: "Er kan worden afgewezen van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat".

Blijkens artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet wordt het "risico op onderduiken" gedefinieerd als volgt: "het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken." In §2 worden deze criteria toegelicht als volgt: "Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(..)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(..)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend; (..)”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij, met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat aan verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat en wordt toegelicht aan de hand van welke criteria en op welke feitelijke gronden het risico op onderduiken wordt vastgesteld.

De Raad benadrukt dat uit de formele motiveringsplicht niet kan worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een wet noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de precieze artikelen, althans niet indien de verzoekende partij uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS, 28 september 2020, nr. 248.367; RvS 17 maart 2021, nr. 250.145). In casu is het duidelijk op welke rechtsgronden het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek steunen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.16. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.17. Verzoekende partij is het oneens met de reden waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zo stelt zij dat de motivering waar verwezen wordt naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet opgaat omdat zij in kader van haar aanvraag in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie, hetgeen de impliciete intrekking inhoudt van de voorgaande bevelen.

2.18. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 1/3 van de vreemdelingenwet luidt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Voormeld artikel werd ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 24 februari 2017, en vond ingang op 29 april 2017.

Zoals duidelijk blijkt heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 2019/112 aangaande artikel 1/3 van de vreemdelingenwet gesteld:

“B.4.2. In de Kamercommissie heeft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in verband met die bepaling uiteengezet :

48« Er wordt een mechanisme ingevoerd om het herhaaldelijk nemen van maatregelen tot teruggedrijving of verwijdering zoveel mogelijk te beperken. Aldus wordt uitvoering gegeven aan het regeerakkoord. Waarom is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) vereist indien het eerste niet werd opgevolgd ? » (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/003, p. 5).

« [...] de bepaling [beoogt] de rationalisering [...] van de maatregelen tot teruggedrijving en verwijdering en de inperking van de misbruiken rond de dilatoire beroepen. De bepaling handelt over de vraag in hoeverre de bevelen om het grondgebied te verlaten (BGV) blijven gelden. Indien bijvoorbeeld na het

afleveren van een BGV een periode volgt waarvoor een attest van immatriculatie (AI) wordt gegeven, komt op grond van de geldende jurisprudentie automatisch het BGV te vervallen. De wetgever maakt met deze bepaling een einde aan die praktijk » (ibid., p. 37). (eigen onderlijning)

B.4.3. De bestreden bepaling belet dat het uitreiken van een tijdelijke verblijfstitel aan een vreemdeling, in afwachting van de beslissing van de bevoegde overheid over een nieuwe verblijfsaanvraag en, in voorkomend geval, van de afloop van het tegen die beslissing ingestelde beroep, de voordien aan die vreemdeling afgegeven verwijderingsbeslissing, die gestalte krijgt in het bevel om het grondgebied te verlaten doet vervallen. (...)

Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak die dateert van voor voormelde wetswijziging en die aldus niet meer dienstig is. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet meer vermocht te verwijzen naar de bevelen van 3 februari 2020 en 7 augustus 2020 om te stellen dat zij zich niet aan deze verwijderingsmaatregelen heeft gehouden en om die reden een risico op onderduiken wordt vastgesteld.

2.19. Waar verzoekende partij voorts nog betoogt dat de motivering inzake “6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.” geen stand houdt en zij stelt dat zij niet vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, wijst de Raad erop dat de reden waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat, ook nog geschraagd wordt door de vaststelling dat “4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.02.2020 en van 07.08.2020 die hem op 11.02.2020 en op 11.08.2020 werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de Stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.’ Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft verzoekende partij geen afbreuk weten doen aan deze vaststelling. Deze vaststelling is afdoende om de “Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: Artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken” te schragen zodat de kritiek van verzoekende partij is gericht tegen een overtollige motivering.

2.20. Het tweede middel is ongegrond.

2.21. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

1.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

“ 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. *Dit recht behelst met name:*

a) *Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

b) *Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim*

c) *De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. ”

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94. en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P. punt 80). ”

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waan' an artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de vervijderingsbeslissing. met inbegrip van de in formatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd. diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. ”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

"2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "Iworrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond. ”

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing

van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.

Welnu verzoeker verwijst naar de middelen van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker zijn gehoord dan had hij kunnen opwerpen dat hij een lang verblijf in België had, dat zijn familie hier gevestigd is, dat hij nog steeds een medische problematiek heeft, dat hij geen banden meer heeft met Marokko.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet."

2.22. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, werd bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk rekening gehouden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkene's aanvraag machtiging verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werd op 16.07.2012 na onderzoek ongegrond verklaard."

Waar verzoekende partij wijst op familiebanden in België, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar schoonbroer. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar schoonbroer in België verblijft maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar schoonbroer. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar schoonbroer om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij die 48 jaar is maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in het herkomstland niet op zelfstandige wijze zou kunnen verderzetten. Het loutere gegeven dat zij in België op preciaire verblijfswijze inwoont bij haar schoonbroer, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar schoonbroer en eventuele andere familieleden in België onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins worden gecatalogeerd als zijnde een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar haar verblijf in België, maakt zij niet aannemelijk dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inhoudt dat de verwerende partij hiermee rekening moet houden. Wat er ook van zij, verzoekende partij maakt met een loutere verwijzing naar een jarenlang illegaal, minstens precair verblijf op het Belgische grondgebied geenszins aannemelijk dat zij alhier een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd. Daarenboven wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Verzoekende partij werd meerdere malen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten doch zij weigerde hieraan gevolg te geven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

Haar betoog dat zij geen banden meer zou hebben met Marokko doet aan voorgaande geen afbreuk. Verzoekende partij die daarenboven geboren en getogen is in Marokko, daar jarenlang verbleven heeft en ook de taal machtig is, maakt geenszins aannemelijk dat zij aldaar geen netwerk meer heeft. Minstens doet zij met haar betoog geen afbreuk aan de motivering dat van een gezonde volwassen man van 48 jaar kan worden verwacht dat deze zich op zelfstandige wijze kan handhaven in zijn land van herkomst.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij nog steeds een medische problematiek vertoont die een terugkeer naar het herkomstland verhindert, maakt zij dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

2.23. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan. Evenmin maakt zij een schending van het hoorrecht aannemelijk. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de

besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het treffen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag alle door haar nuttig geachte inlichtingen heeft kunnen overmaken aan de verwerende partij. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij verwijst naar elementen die, zoals uit de bespreking hoger is gebleken, geen invloed kunnen hebben gehad op de besluitvorming.

2.24. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER